

Spørgsmaal, som Skattespørgsmaalet, maa det jo siges, at det til Dels er løst ved de Skattelove, der have vakt almindelig Uvillie og Utilfredshed hos næsten alle Smaafolk her i Landet. Disse Love ere blevne det modsatte af det, man havde ventet sig, de ere blevne til forøgede Byrder for de smaa Skatteydere og til Lettelse for de store. Og Toldloven, som faar Lov at ligge hen, uden at man kan se, at der gøres noget alvorligt Arbejde for at faa den fremmet! Efterhaanden som Befolkningen faar den Tro, at der ikke er virkelig Alvor hos Regeringen paa dette Omraade, ville Vælgerne vende sig bort fra den i stort Tal.

Om et tredie fundamentalt politisk Spørgsmaal som Militærvæsenet er det blevet den almindelige Tro ude i Landet — og ikke en almindelig Tro, men en almindelig Viden —, at Militærudgifterne have været stærkt stigende under denne Regering, at der er sket lige det modsatte af, hvad Venstre mangfoldige Gange havde lovet i sit Program, paa Valgtribuner, ved Møder og ved saa mange Løjligheder, at naar det kom til Magten, vilde det arbejde for Militærudgifternes Nedsættelse. Militærudgifterne have været i Vækst saa frodigt og stærkt, som intet andet har været i dette Land under denne Regering.

Jeg skal tage et fjerde stort Spørgsmaal, nemlig Valgkredsordningen, der i sig rummer en meget stor Uretfærdighed mod mange Vælgere her i Landet, idet der er Kredse, som ere 4—5 Gange saa store som andre, hvorved Befolkningens Indflydelse formindskes, i samme Grad som Kredsenes Størrelse forøges. Ogsaa her har man faaet Indtryk af, at der ingen Alvor er hos Regeringen. Venstre har tidligere, medens det stod som Oppositionsparti, krævet, at Grundlovens Bud skulde opfyldes, at Repræsentationsretten skulde være omtrent lige for alle Vælgere. Man har troet, at det var ærligt ment fra Venstres Side, men efter at Venstre er kommet til Magten, har det kun taget valent og lunkent paa denne Sag, har vist en Ulyst til at føre den frem. Ganske vist foreligger der nu et Forslag til Grundlovsændring, men det foreligger jo paa en saadan Maade, at sikkert ingen kan være tilfreds med det, for den Garanti, der findes

i den nuværende Grundlov for, at Vælgernes Indflydelse skal være omtrent lige stor, gaar bort efter det Forslag, Regeringen har forelagt os.

Til alt dette kommer disse Røster, som stadig komme frem, jeg kan sige med fornyet og forøget Styrke, om, at denne Regering vil Forlig med sine Modstandere. Det er Røster, som ere komne frem fra forskellige Sider i Partiet, særlig fra den højtærede Finansministers Side, men ogsaa andre af Partiets Medlemmer have udtalt sig i lignende Retning. Nu lyder det naturligt smukt og forsonligt, at man vil Forlig med sine Modstandere, men Stillingen kan være saaledes, at ens Ret er saa soleklar, at man ikke slutter noget Forlig, at man ikke har Ret til at gøre det. Det, der særlig skulde sluttes Forlig om, er Militærspørgsmaalet. At Højre her er villigt til at slutte Forlig, kan enhver forstaa. Naar nemlig den nuværende Forsvarsminister og Konseilspræsident erklærer, at han ikke tror, at de nuværende Militærudgifter kunne nedsættes, naar vi faa en ny Hærordning, siger jeg, at det er naturligt, at Højre er villigt til at forhandle med ham. Der er sagt om vor Ministerchef, at han har tabt sin Tro. Det tror jeg nu ikke er Tilfældet, men jeg tror, man kan sige, at han har skiftet sin Tro, han har taget en ny Tro paa sig, og den Tro, han har taget paa sig, er Højres gamle Tro, det, som Højre altid har hævdedet, at Militærudgifterne ikke kunne nedsættes. Naar Chefen for Ministeriet møder med den Tro og med sin ny Militærkasket, er Højre sikkert saa villigt som nogen til at forhandle med ham og prøve paa at faa Forlig.

Den forløbne Sommer har jo været særlig livlig i politisk Henseende. Der er sikkert i denne Sommer holdt et større Antal Møder end i nogen tidligere Sommer, og de have vundet meget større Tilslutning i Befolkningen, end vi tidligere have set. Disse Møder have særlig været et Opgør mellem gamle Venner, mellem Regeringspartiets Tilhængere og dem, der skilte sig ud i Begyndelsen af dette Aar. Vi Socialdemokrater have ved dette Opgør staaet som Tilskuere og Tilhørere, det var en Sag, som ikke egentlig vedkom os. Man har set af de Telegrammer, der ere